

AI ĐEM THUYỀN TÌNH (Phạm Thị Thu Hiền)

AI ĐEM THUYỀN TÌNH

Truyện ngắn: Phạm thị Thu Hiền

Ngồi bên tôi chị nức nở khóc, nước mắt chan hoà nhoè nhoẹt cả mảng màu son phấn, bộ ngực tròn trịa cứ phập phồng nhô lên hạ xuống trong một sự xúc động và kiềm chế lớn. Có ai ngờ tai hoạ lại giáng xuống đầu chị nhanh đến thế

Gần 20 năm trước chị theo bạn bè rủ rê lôi kéo tìm đường vượt biên: "Hoặc là con nuôi cá, hoặc là con nuôi má hoặc là má nuôi con". Cuộc vượt biên không thành chị bị hất trở lại bờ và anh chính là người đã cứu chị ra khỏi cái chết đã cận kề trước mặt

Tỉnh dậy trên giường bệnh, chị đau xót nhận ra sự trở trêu của số phận mình. Tiễn mất, hận mang, người tình rời bến, trong khi sức khoẻ suy sụp, tâm trí hoang mang, không khác gì cảnh cá nằm trên thớt

Giữa bệnh viện thành phố, không bạn bè, người thân, chỉ có anh là chỗ dựa duy nhất, thỉnh thoảng người mẹ già nua từ quê cất công lên thăm, qưả từ quả trứng, con gà đến chửi cùn, rế rách qưả đi để có tiền cho chị bồi dưỡng, còn lại mọi khoản viện phí thuốc thang, anh tình nguyện trả giúp. Hai người gắn bó với nhau từ ngày đó , dù anh hơn chị hẳn một giáp và đáng vẻ có phần đậm đà cục mịch

Chiếc hon đa 50 là tài sản duy nhất anh còn sau những ngày dài chăm sóc chị, lại trở thành vật hiến tế cho đám cưới. Số tiền mừng tổng cộng được ba chỉ anh đưa cả cho chị làm vốn buôn bán, phần anh sống cầm chừng bằng số lương kỹ sư kinh tế thất nghiệp. Ba đứa con lần lượt ra đời trong sự chờ đợi mong ngóng của hai vợ chồng trẻ, chị táo tợn thức khuya dậy sớm buôn đầu chợ, bán cuối chợ xoay đủ mặt hàng, còn anh ngoài việc trông nom con cái lại tranh thủ phụ giúp chị trong việc mua bán, cất hàng sớm tối..Cuộc sống dần dần qua được khúc nghèo nàn cực nhọc . Khi cơ chế mới mở ra, tấm bằng kỹ sư kinh tế mà anh tưởng chỉ còn nước xếp xó bỗng được trọng dụng. Anh được cất nhắc lên trưởng phòng, rồi viện phó, viện trưởng. Từ cấp viện, cơ quan anh nâng cấp lên thành công ty cho phù hợp với cơ chế mới, từ đó bắt đầu mở rộng giao lưu hợp tác với nước ngoài. Sau mỗi chuyến đi dài ngày của anh, đồ đạc của nả ùa tràn vào mọi ngõ ngách trong nhà. Chị cũng bỏ nghề buôn thúng bán mẹt để ở nhà nội trợ, trông nom con cái cho anh toàn tâm toàn ý với công việc. Trong tay sẵn có đồng tiền, ngoài việc xây mới toàn bộ ngôi nhà tập thể đang ở thành toà biệt thự ba tầng lầu, chị còn đầu tư vào việc mua nhà, mua đất, để rồi khi cơn sốt đất nổ ra , chị bỗng trở thành người giàu nứt đổ đổ vách, trong tay có tới cả ngàn cây vàng

Một lần anh trở về đất theo một cậu bạn học cùng đại học, kém anh tới mười tuổi, bộ dạng không được nghiêm chỉnh lắm, chị thắc mắc, liền được anh trả lời:

-Cậu này cùng học một lớp với tôi, mình nhiều tuổi lại là bộ đội gửi học nên được bầu là lớp trưởng, cậu ta dân phố thông sang, học giỏi lắm, giữ chức lớp phó học tập kiêm cán sự ngoại ngữ đấy, chẳng hiểu số phận đưa đẩy thế nào đang làm ăn "ngon lành" ở xí nghiệp lại bị "phốt", vừa mất việc, vừa phải bán nhà trả nợ đây.. Vài năm nay sống bằng nghề chở xe ôm, vợ con thấy nheo nhóc quá không chịu nổi cũng bỏ mặc , tha nhau về bên ngoại ở..Giờ, ngày chạy "xe ôm", đêm về thuê phòng nghỉ trọ cùng đám sinh viên, mỗi tháng góp vài trăm ngàn đồng tí?n trọ qua đêm...Chiều nay cậu lái xe về quê giỗ mẹ, anh định đi ta xi thì cậu này rồ chiếc xe "còi" tới năn nỉ, mời chào rồi rít, tưởng ai, hoá ra người quen, tay bắt mà mặt cứ buồn rười rượi, càng nghe càng cảm cảnh, anh rủ về nhà mình ở cùng cho vui, đằng nào nhà mình cũng còn dăm phòng bỏ trống, lại trả được cái ơn xưa cũ..Thành thật, nếu không nhờ cậu ấy thức khuya, dậy sớm, chỉ bảo, tận tình cho hàng năm trời, thì trượt dài cả ngoại ngữ với toán ngay từ năm thứ nhất rồi, làm gì có nổi tấm bằng đại học mà thành tổng giám đốc như bây giờ?

Nể quyết định của chồng, chị bằng lòng chấp thuận để anh ta ở m?t phòng bỏ không tận tầng 4. Thời gian

đầu "cậu bạn" cứ một điều anh, hai điều chị, việc gì cũng răm rắp nghe theo... Chuyện nhà cửa, dù công to, việc bé gì cũng lẫn xả vào giúp, nh?ng lúc rỗi rãi lại bỏ công, bỏ của vào việc chăm sóc vườn hoa, cây cảnh. Không hiểu sao cậu ta lại sùng kính phong cách c?a ng??i Nh?t trong vi?c chăm sóc cây c?nh ??n thế. Bao nhiêu, chậu, bình, bồn ,lọ sành sứ, gốm, ??t nung, nhôm, thủy tinh, gỗ ???c cậu ta thu mua, nhặt nhạnh, khâu vẽ, cọ rửa, tỉa tót, tạo dựng môi trường, cảnh quan vô cùng điệu nghệ, bắt mắt, không khác gì m?t cu?c trưng bày nghệ thuật tạo hình. Tuy là cái tròn, cái vuông, cái bát giác, cái cao, cái thấp, cái lưng lửng, cái thon vót, cái bung toả, nh?ng dưới bàn tay, đôi mắt của người yêu nghệ thuật, như một thợ làm vườn chính hiệu, cậu ta sắp xếp xen kẽ nhau, tạo khoảng không , kẻ hở hợp lý mà không hề gây nhàm chán... Th?i gian ??u, rồi vi?c, nể lời, chị lên ng?i xem cậu bạn giảng gi?i về đặc tính sinh học c?a t?ng loài hoa, từ loài chịu hạn giỏi như hoa đá, xương rồng, ngà voi, ??n loài đòi n??c như ngọc châu, phong lan v.v Tất cả đều phô diễn vẻ đẹp mơn mớn đương thì, hoặc ẩn náu một chiều sâu triết học , ??c bi?t là khóm phong lan , bẻ ngoài xù xì mọc mọc mà khi nở hoa thì bung ra hết tâm , tận lực ,vô cùng kỳ ảo, thanh thoát... Mỗi cành cây, tán lá , theo lời kể của "cậu em" như một tứ thơ phiêu diêu, ẩn hiện, lúc xào xạc , to nhỏ, lúc cầm nín , hoang vu, vừa hồn nhiên, vừa ẩn chứa... như tích tụ trong nó cả nghìn n?m thiên nhiên hoang dã, lại như mời gọi con người đến để lắng lòng, tận hưởng, giúp người ta yên tĩnh, thanh thoát, gột rửa bao nhiêu bụi bẩn, xô bồ của cuộc đời... Chiều tối , xong việc lại đón cháu út đi học, rồi hể chị có nhu cầu lại chở chị đi chợ gần, chợ xa mua đồ, thăm bạn.. Đây ân cần, chu đáo, từ ánh mắt, cử chỉ, lời nói, vô cùng lễ phép, thân th?ng. Từ chỗ ái ngại ,thương hại, chị bắt đầu đem lòng cảm mến lúc nào không hay. Của đáng tội, từ ngày bỏ chạy xe ôm, thoát cảnh lang thang đầu đường, xó chợ, được ăn đủ, ngủ đầy nơi chăn ấm, nệm êm, cậu em đã biến đổi hoàn toàn, từ anh chàng lý tưởng lẻo khoẻo trói gà không chặt, da b?t nắng đen nhẻm, thành chàng công tử hào hoa phong nhã, béo trắng lúc nào không hay

Ma sui quỷ khiến gì, mỗi đợt chồng chị đi công tác vắng là mỗi đợt họ xích lại gần nhau hơn, cái góc sân nơi đặt vườn hoa cây cảnh là nơi thư giãn của hai người. Tình yêu, sự đam mê tưởng ngủ thiếp trong lòng chị bao năm nay , giờ trước sự hiện diện của "cậu em" quý phái (hơn chị hai tuổi) bỗng bàng hoàng tỉnh giấc, chị ngơ ngác nhìn vào cái "tổ ấm" bấy lâu nay trống hơ trống hoác của mình. Anh mãi chạy theo công việc, những đối tác lớn nhỏ, những vụ chuyển nhượng hàng ngàn USD đã sớm "lão hoá" ở độ tuổi 50. Trừ những lúc đi nước ngoài, còn khi ở nhà thường xuyên lẩn tránh bốn phận làm chồng, coi chuyện chăn gối là chuyện lừa rơm, cuồng dại của một thời trẻ dại...

Điều gì phải đến đã đến. 17 năm trước chị ngã vào vòng tay anh vì mang nặng lòng biết ơn, quý trọng, thì giờ đây chị hoàn toàn gục ngã trước "cậu em" vì tình yêu. Chị tình nguyện thay chồng chăm sóc "em" mỗi ngày một thêm chu đáo.Thời kỳ đầu, cậu ta chỉ dùng "hàng thùng", "si đa" hoặc đồ thừa thải của anh cũng đã oách chán. Nay anh có thứ gì, em có thứ đó, khoản mời mọc, tiếp đãi trong bữa ăn có phần còn tươi tỉnh , rôm rả hơn. Tận tay chị rót rượu tây, đổ nhắm cho em ăn, uống, còn kèm cả cuối mắt, đầu mày, mời mọc, đon đả nữa

Từ chỗ không chút nghi ngờ, anh bỗng nhận ra những dấu hiệu bất an trong tổ ấm của mình ..thế là sóng to, gió lớn nổi ra, không khí trong nhà lúc nào cũng ảm ĩ như sắp có bão

Nhận ra sự thừa thãi của mình trong nhà, cậu em đành phải khăn gói ra đi. Mỗi hiểm họa vừa kịp ngóc đầu dậy tưởng như được loại trừ triệt để .Ai ngờ anh tiếp tục rong ruổi theo những chuyến đi xa cùng bồ nhí, thư ký trẻ đẹp, còn chị luôn òtình cờ" gặp lại cậu em ở ngã tư đầu phố..để rồi khi anh từ Nhật, từ Pháp, từ Mỹ trở về thì mọi sự đã rõ mười mươi... "cậu em" đêm đêm vẫn bỏ lại căn phòng lạnh lẽo nơi gác 4 để chui vào chăn ngủ với vợ của bạn thân - cũng là ân nhân của mình

Cả hai quyết định ra toà, cậu út ở lại với anh, hai cô gái lớn chia theo mẹ. Đồ đạc kèm theo gồm nhà cửa, vàng bạc, xe cộ, đủ để cho ba mẹ con sống dư dả trọn đời

"Có mới nới cũ", chị toàn tâm, toàn ý vun vén cho cái tổ ấm vừa hồi sinh của mình, nào mua sắm đồ đạc, đồ sịn, đồ ngoại, nào may sắm quần áo, trang điểm, nâng cấp cơ thể bằng cách chỉnh hình, giải phẫu, hút mỡ bụng, đốt mỡ hai bờ trên và dưới mi mắt, nâng mũi, nâng ngực v.v Vậy mà cuộc tình nồng nàn chỉ vền vện chưa đầy năm trời bỗng âm thầm tắt dụi. "Cậu em" luôn đi sớm, về khuya, tiêu tiền như mất cắp, thỉnh thoảng còn bỏ đi cả tuần không rõ lý do. Khi về người phờ phạc, héo rũ như cái xác không hồn, như quả chanh bị vắt kiệt nước. Chị tra hỏi, vặn vẹo bao lần chỉ được trả lời quấy quá hoặc ừ hử cho qua rồi lại vui đầu vào ngủ mê mết..Cuối cùng cái kim trong bọc cũng lòi ra. Ngồi xe ta xi theo òthám tử tư" đến tận tổ con chuẩn chuẩn, chị ngã người ra khi chứng kiến cảnh ông chồng mới của mình đang vui vẻ hạnh phúc

trong căn nhà gọn gàng, sạch sẽ bên vợ đẹp, con khôn

Trở về nhà, đau xót và căm phẫn, chị bùng lên như một quả cầu lửa chứa đầy năng lượng, quyết thiêu tất cả anh ta và vợ con thành tro...Đáp lại, anh quỳ xuống van nài:

-Mình đừng giận, đừng hiểu lầm tôi, chỉ vì quá nhiều ham hố trong khi sức hèn, tài mọn, tôi mới đẩy vợ con vào ngõ cụt, phải bán nhà, trả nợ để thoát cảnh gông cùm, tù tội...Giờ mình thương tôi , trả tôi về chốn cũ ..dù sao giữa chúng tôi mới chỉ là ...giận hờn, ly thân, tôi không thể bỏ vợ con được, ngược lại, cô ấy cũng thế...Thiếu tôi, cô ấy không sống nổi ...

Thì ra số tiền, vàng, USD, trị giá gần cả tỉ bạc chị để trong tủ gần năm trời nay, tưởng bốc bay theo những cuộc truy hoan, ăn nhậu, cờ bạc, chơi chứng khoán của "cậu em" lại hiện hình thành căn hộ ba phòng khép kín trong khu tập thể và hai chiếc xe máy loại sang cho vợ và hai đứa con anh ta..

Càng hăng hụi, chua xót, chị càng nhận ra sự chông chênh dưới những bước chân mình. "Cậu em" đã quay về với vợ con, gây dựng và bù đắp cho tổ ấm của mình, cho dù có muốn "chung thân" rút lỗi chị suốt quãng đời còn lại, thì cuộc hôn nhân này chỉ còn lại cái vỏ thôi...vậy mà... cả năm trời qua, quá mờ mắt, ảo tưởng về hạnh phúc, chị đã cố dút tung mọi ràng buộc với chồng để tìm lại hạnh phúc đích thực của mình, khi tuổi đời mới đang dần xế bóng, chị vừa chớm 40, còn "cậu em" 42...và đã tưởng tìm được, sẵn sàng trả mọi giá để tìm, nào ngờ...

Đổ ập xuống giường, câu thơ của nhà thơ nào đó cứ vang vọng trong óc chị:

Ai đem thuyền tình
Buộc vào... bến lở
Mình tôi lang thang
Gom từng mảnh vỡ

Tháo cả mái trời
Che không đủ ấm
Đội ngàn cơn mưa
Không nhòa kỷ niệm

Như cây tìm lá
Như cá tìm vây
Anh gọi khản lời
Chiều dang dở gió

Mở tr?ng ra tìm
Trăng còn in bóng
Mở cở ra xem
Cỏ còn hơi ẩm

Hoa vẫn ngày nào
Không an ủi được
Tình bao nhiêu bạc
Em còn nhớ chăng?*

Hà Nội 7-3-2009

PTTH

*Thơ Hữu Thỉnh